

[Ole Bjørn Kraft.]

Forenede Staters side, når man tænker på, hvor meget De Forenede Staters skatteydere må betale, for at de europæiske landes forsvar kan komme i orden.

Når forholdet nu er sådant — og jeg tror, jeg har refereret den højtærede minister rigtigt — så skulle sagen ligge ganske klar, for vi er jo alle interesseret i at få denne våbenhjælp. Regeringen er heller ikke selv på nogen måde i tvivl om, hvad vor politik bør være, idet den højtærede minister udtrykte det sådan, at vi kunne komme svagheden til livs ved at øge bevillingerne og på basis heraf føre forhandlinger med De Forenede Stater i Amerika om en fortsat våbenhjælp. Det er enkelt, ligetil og klart. Heri er de to partier, der har stillet denne forespørgsel, fuldstændig enige, og jeg kan på disse partiers vegne erklære, at vi er rede til at støtte regeringen på enhver måde ved bevillinger til gennemførelse af dette program, til at øge vore egne bevillinger som et grundlag for forhandlingerne med De Forenede Stater i Amerika. Vil regeringen gå i spidsen, ved den, at der er et stort flertal i denne sal for at gennemføre denne politik og dermed sikre gennemførelse af den forsvarsordning, som vi vedtog i fællesskab. Den højtærede minister ved, at for vore partiers vedkommende var det med nogen tøven, at vi stemte for den, men vi gjorde det under de i dag omtalte forudsætninger, og derfor er der en forpligtelse for den høje regering til ikke blot at tænke på, hvad dens egne partier mener i denne sag, men en forpligtelse til også at tage det nødvendige og afgørende hensyn til, hvad dens to partnere ved gennemførelsen af forsvarsordningen siger om spørgsmålet.

Til dette punkt i ministerens redegørelse fulgte jeg altså ministeren med tilfredshed. Jeg gjorde det, fordi det var en nøgtern og ærlig redegørelse for situationen, hvor der for så vidt ikke var stukket noget under stolen, men problemet var stillet klart op. Nu manglede blot afslutningen, prikken over i'et: den nødvendige oplysning om, hvor stort et beløb regeringen vil anmode folketetinget om at få stillet til rådighed i år og i de kommende år.

Under sit svar herpå mistede den højtærede minister den klarhed og den kon-

krete form, som ellers havde præget hans redegørelse på rosværdig måde, og da begyndte den højtærede minister at tale i disse vendinger, som man kender så godt, når man ikke rigtig ved, hvad man skal sige: den højtærede minister fandt det hverken rigtigt eller muligt — hvad han nu mente med det — på nuværende tidspunkt at gå nærmere ind på dette spørgsmål, at nu måtte man jo føre forhandlingerne med De Forenede Stater i Amerika, og så måtte man se, hvad der kom ud af de forhandlinger. Jeg tror ærlig talt, det er at stille tingene fuldstændig på hovedet. Disse forhandlinger med De Forenede Stater i Amerika, højtærede minister, er jo foregået i lang tid. Man må gå ud fra, at ministeren har konfereret med ambassadøren, og at der har været foretaget undersøgelser i De Forenede Stater i Amerika — den amerikanske ambassadør har været i Amerika og er kommet tilbage. Jeg kan ikke tro, at den højtærede minister er uvidende om, hvorledes sagen stiller sig, og med det kendskab, han nu har lagt for dagen med hensyn til selve stillingen, er ministeren ikke spor i tvivl om, hvad det drejer sig om, eller hvilke tal det drejer sig om. Og mon det ikke er sådan — det er det, der er vor bekymring og vil vedblive at være vor bekymring, til denne sag er løst — at årsagen til, at der stadig er tale om visse forhandlinger, er den ganske simple, at vi, der har ansvaret for vort lands fremtid, vi, på hvem denne sag i første række hviler, ikke kan komme og sige til De Forenede Stater i Amerika: her er dette land, dets økonomiske situation er sådan og sådan, regeringen har med stort flertal i det danske folketing besluttet at stille det og det beløb til rådighed til materielanskaffelser — kan vi så regne med at få hjælp fra jer? Jeg er sikker på, at den dag, ministeren kunne gå til Amerika og sige det, ville en dør springe op, den dør, der har været lukket, fordi man ikke har kunnet få at vide, hvad Danmark, som det dog drejede sig om, selv ville yde. Dette håber jeg der kan indtræde en ændring i. Det er det naturligste og det værdigste, at vi træffer en sådan beslutning.

Vi mangler altså den mere konkrete forestilling om, hvad regeringen tænker sig som det konkrete resultat af den politik, som